

hoefnie

— JOKE VAN LEEUWEN

hoefnie
binnen zo warm dat je smelt tot een plasje
hoefnie
wegdoen wat werkt, al na één piepklein krasje
hoefnie
volautomatische rugkriebelkrabstok
hoefnie
veertig paar chelsea boots onder de kapstok
hoefnie
elke week vliegen naar Playa de Pimpel
hoefnie
douchen totdat heel je lijf is gerimpeld
hoefnie
vlootjes en zootjes en zakjes in zee
hoefnienee

*(duw zaadjes de grond in en wacht nog een tijdje
dan komt er zo'n babygroen wonderlijkheidje)*

De ijskunstenaar

— JENS MEIJEN

In een dorpje waar het altijd sneeuwde, stond een klein huisje. Er woonde een olifant, Elliott, die rond was, en plomp, en hij botste overal tegenaan met zijn logge lijf. Meestal was hij erg onhandig, maar niet wanneer hij een van zijn kunstwerken maakte. Dan werd hij plots het handigste dier van het dorp. Wanneer hij dan in zijn tuintje stond te werken, kwam iedereen kijken: de tijger met een sjaaltje, de schapen

met een wollen truitje, de twee slangen en hun kroost gekleed in op maat gemaakte sokken.

Elliott maakte namelijk de mooiste standbeelden in de wijde omtrek. En hij maakte zijn standbeelden uit ijs. Met het hele dorp om hem heen en een beitel in zijn slurf kon hij alles namaken. Hij maakte beelden van de andere dieren, van huizen uit het dorp, reusachtige

verjaardagstaarten of bloemen of appels, maar soms ook van de zee, van grote dennenbomen, hoge bergen. Elliott deed ze cadeau aan wie ze maar wilde hebben. Dat deed hij jaar na jaar, tot hij oud en stoffig grijs werd en hij het hele dorp mooi had gemaakt. Iedereen had wel een van Elliotts ijssculpturen.

Op een van die dagen was hij weer druk aan het werk aan een beeld van een mooi kasteeltje. Maar de zon was die dag zó helder, bijna scherp, zo warm als een haardvuur, dat zijn beitel afketste op het ijs en er zich druppels vormden op zijn beeld. Zijn ijs was aan het smelten, zag hij. Hij ging terug naar zijn huisje en wachtte af.

Een hele week bleef het warm. Het kasteeltje waar hij aan gewerkt had, was al helemaal gesmolten. Er bleef enkel maar een plasje over. Ook de kunstwerken die hij aan de dorpelingen gegeven had, waren al gesmolten. Al zijn werk was weg.

Toen het weer koud was, begon hij opnieuw aan een kunstwerk. Hij werkte dag en nacht, en iedereen die wilde komen kijken joeg hij toeterend weg. Na enkele dagen vroeg hij het hele dorp om te komen kijken. Daar kwamen ze weer allemaal aandraven: nu ook de bonobo's met handschoenen aan, de struisvogels met gebreide sjaals, zelfs de giraf in een trui met extra lange rolkraag.

Elliott had een gigantische wereldbol van ijs gemaakt, groter, prachtiger dan ooit. Elke berg, elk bos, elke golf in de zee had hij nagemaakt. Elke papegaai in de jungle, elke ijsbeer op de Noordpool. De dieren kregen tranen in hun ogen, zo mooi was het. Maar ze zagen de wereldbol schitteren in de zon, en ze wisten dat hij snel zou smelten. Een klein veldmuisje, Mies, met oorwarmertjes op, kroop over een van Elliotts dikke poten naar boven, tot aan zijn grote olifantenoren, en vroeg: 'Waarom maak je nu zo'n groot kunstwerk, Elliott? Volgende week wordt het weer warm, en dan is al je werk voor niks geweest.'

Elliott glimlachte. Hij zei: 'Dat maakt het juist zo mooi: dat alles hier maar even is. Dat alles ooit wel weggaat. Dingen die tijdelijk zijn, moeten we koesteren, dichtbij houden. Maar dat ze verdwijnen, mijn kunstwerkjes, maakt ze niet minder waard. Dat betekent dat je nog beter moet opletten, beter moet kijken.'

En daarom bleef Elliott telkens opnieuw zijn tijdelijke ijsbeelden maken, hoe warm het ook werd. Hij leerde zelfs het hele dorp hoe ze het moesten doen, voor wanneer hijzelf ook gesmolten zou zijn. Iedereen, van de grote grizzlybeer tot Mies de muis, kon uiteindelijk de schoonheid om hen heen vastleggen in het ijs. Alles wat ze maakten, was maar tijdelijk: elk jaar maakten ze een wereldbol en stonden ze allemaal in een cirkel te tikken op een blok ijs. Ze maakten golven die weer in de zee zouden vallen, bomen die weer gras zouden worden. Alles was uiteindelijk weerloos tegen de warmte van de zon. En dat vonden ze juist zo mooi. Ze bleven de ijsbeelden maken, samen, ondanks het verdwijnen, tegen het vergeten.

Het meisje

— YELENA SCHMITZ

Er was eens een meisje.
Er was eens een jongen.
Ze waren altijd met twee.
Zij had vlechten in haar haar.
Hij droeg een legerpak.
Zij was een kop groter.
Ze waren allebei jarig in december en daarom de jongsten van de klas.
Hij hield van meetkunde, zij van opstellen.
Ze hielden allebei van geschiedenis.
Ze wandelden als enigen naar de bus.
Daar liet zij hem praten, terwijl ze vogels in de lucht telde.
Later schreven ze elkaar brieven.
Hij verhuisde naar een verre stad.
Zij werd vegetariër.
Hij zei in een brief dat hij vanaf nu voor twee vlees zou eten.
Ze verloren elkaar een beetje uit het oog.

Het meisje was nu dertien en ze twijfelde veel.
Ze was al drie jaar gestopt met vlees eten.
Ze liet nu ook de kip op haar bord liggen.
Ze kon zelf geen kippen doden, dus vond ze het gek om er wel een te eten.
Dat schreef ze op in een brief, en de jongen begreep het niet.

Op de dag van haar veertiende verjaardag stopte ze met vis eten.
Ze had een filmpje van blauwe tonijnen gezien en kon die beelden niet vergeten.
Later at ze ook geen soja meer, ze wist dat de regenwouden daarvoor werden gekapt. Boontjes at ze ook niet, het was niet het juiste seizoen.
Dat schreef ze allemaal op.
Toen de jongen de brief las, schudde hij zijn hoofd, en at hij vis, soja en boontjes voor twee.

Het meisje werd vijftien en ze schonk haar kleren weg, op een hemd, een broek en sandalen na. Ze wou niet meer in de stad wonen, ze waren met te veel mensen hier. Ze stopte met spreken, misschien zei ze de verkeerde dingen. Ze probeerde minder te ademen, ze nam te veel zuurstof in. 'Waar ben je mee bezig?' schreef de jongen. Hij begreep er niets van.

Het meisje wandelde de stad uit, over de brug, langs de weide, naar het bos. Ze ging naar het midden van het bos en groef daar een put. Daar ging ze in zitten. Ik zit in de put, dacht ze en ze keek naar boven. Ze ademde een laatste keer in en rook de boslucht, die vochtig en vers proefde. Het was haar laatste adem. Op dat moment viel er een straal zonlicht in haar ogen. Alsof de zon wou zeggen: ik zie je.

Daarna waaide de wind en viel de schaduw van de bladeren over haar gezicht. Alsof de bomen wilden zeggen: wij zijn hier ook. Ze had gedacht dat er mensen met fakkels rond haar zouden staan. Dat de hele stad haar zou komen zoeken en smeken om uit de put te komen. Dat ze liedjes voor haar zouden zingen en haar in een warm deken wikkelen. Maar er gebeurde niets. Ze voelde het gekriebel van rupsen en mieren onder haar armen en benen. Is dit het nu? dacht het meisje. En ze wachtte op verandering.

Het meisje zat drie dagen en drie nachten in de put en er gebeurde niets. Haar rug was steenhard. Ze deed haar ogen dicht, en toen ze wakker werd, zat er een vlinder op haar neus. De vlinder was van haar. Maar ook niet. Want vlinders zijn van niemand en van iedereen.

Het meisje volgde de vlinder uit de put, door het bos, langs de weide, over de brug, rechtdoor. De vlinder vloog tot op een stoep, waar de jongen zat.

'Daar ben je,' zei hij. En het meisje ging naast hem zitten. De jongen had geen oplossing. Hij had wel lieve ogen. Het meisje dacht dat ze met hem kon praten zonder te spreken. Zonder jou is het hier leeg, zei de jongen in gedachten. Ik zit graag naast jou, zei het meisje in gedachten. Als ik het even niet weet, ga ik ook in een put zitten, maar ik kom er altijd weer uit, zei de jongen in gedachten. Hij haalde een reep chocolade uit zijn jaszak. Ik heb honger. En jij ook. En toen sprak hij alles wat ze had gedacht, in het echt uit. 'Ik heb honger. En jij ook.'

Hij brak de chocoladereep in twee en gaf haar het grootste deel. 'Weet je nog?' zei hij. 'We waren altijd met twee. Jij had vlechten in je haren,' zei hij. 'En jij droeg een legerpak.'

Hij lachte zijn tanden bloot en hield zijn hand gestrekt bij zijn voorhoofd. 'Sir, yes, sir!'

'Je bent niet veranderd,' zei zij. En ze zaten daar tot de zon onderging.

